

Még decemberben olvastam a Facebook-on egy bejegyzést. A történet egy balesettel kezdődött, amiről akkoriban többektől hallottam a faluban. Néhány hét után láttam a baleset elszenvedőjét, és azt gondoltam, hogy már rendbe is jött. Mint kiderült, nekem gyorsabban szállt az idő. A balesetnek már öt éve, és a noszlopi úton járva rendszeresen találkozunk. Ilyenkor integetéssel üdvözljük egymást. Ő fut, mi autózunk. A bejegyzés alapján úgy éreztem, másokkal is meg kell osztanunk Cs. Marton Livia történetét.

Hogy történt veletek a baleset? Salamonban falunap volt aznap, onnan igyekeztünk hazafelé. Kiugrott elénk egy őz, és pechünkre az út is frissen volt murvázva. Józsi balra rántotta a kormányt, az autó megfarolt, és háttal mentünk tovább. Nem is lett volna baj, de volt egy nagy fa, aminek háttal nekicsapódtunk. Az autó alaposan összetört. Józsi hívta a mentőket, amikor magához tért. Nem látott sehol, később, a kocsitól a Nagyalásony felé eső út szélén találtak meg. Az autóban az ajtó, ablak zárva volt, a cipőm, a harisnyám sértetlen volt. Még a szemüvegem sem tört el. Valószínűleg előbb tértem magamhoz, elindultam a falu felé segítséget kérni, és összeestem. A kórházban nyolc napig voltam eszméletlen. baloldali összes bordám eltört, a koponyám is több helyen megrepedt.

Amikor magadhoz kértél. Mi volt az első gondolatod? Nem tudom megmondani. Érzékeltem, hogy ott vagyok a kórházban, de nem voltam igazán magamnál. Csak arra emlékszem, hogy jöttek időnként ezek az - úgy neveztem -, vetítések. Mintha egy filmvászon ereszkedett volna le, és láttam, hogy peregnek az események. Oroszul beszéltek, láttam angol feliratokat, és közben azt éreztem, hogy valami véget ért, és valami új fog kezdődni. Sokan voltak nálam a kórházban, állítólag egész értelmesen elbeszélgettem velük, legalábbis azt mondták. Amikor később pár nap múlva teljesen magamhoz tértem, iszonyú fejfájásom volt. Nyöszörögtem egyfolytában, arra emlékszem, nagyon fáj. Utána műtöttek meg még egyszer. Onnantól vannak emlékeim, amikortól kikeltem az ágyból. Ez olyan két hét után volt, arra már emlékszem, amikor Józsi tolókocsival levitt az udvarba.

A falunap előtt egy-két nappal jöttem haza, a és akkor orgonáltam a templomban. Rossz volt az idő, és én kopasz voltam. És akkor jöttem rá, hogy nem tudok mozogni. Nem tudtam felemelni a kezemet, felöltözni, megfürdeni, segítségre szorultam egyfolytában. És belenéztem a tükörbe... Láttad a képen, hogy néztem ki! Ez azért egy nőnek elég borzasztó érzés. Akkor rájöttem, hogy baromira odalettem.

Mikor kezdted el dolgozni? Július 16-án történt ez az egész, és október 1-jétől dolgoztam.

Akkor még nem voltam olyan jól. Meglehetősen gyenge voltam, járt hozzám gyógytornász, ez sokat segített. A teljes felépülés igazából azt mondhatom, három évig évig tartott.

Mikor kezdted a sportot? Először csak gondolkodtam, hogy rendbe kellene hozni magamat. Már következő tavasszal elkezdtem úszni, és ha pár száz métert megtettem, nagyon boldog voltam. Egy évvel később, nyár végén kezdtünk el futni. Viktorral kezdtük, de többen futottunk, Bori is velünk jött, a tanítványaim közül is néhány hozzánk csapódtak, meg Császár Vera is velünk volt. Jártam tornázni is, Gyöngyi tartotta az iskolában, megpróbáltam csinálni. Nem tudtam annyit megcsinálni, mint a többiek, de aztán belejöttem

Milyen volt a futás? Először nem volt könnyű. Egy kilométer után majdnem kidöglöttem. Utána már, ha elmentem futni, akkor jobban éreztem magam. Aztán körülbicikliztük a Balatont, a Fertő-tavat és a Tisza-tavat. A biciklit negyvenéves születésnapomra kaptam, de a baleset után sokáig nem tudtam használni, mert nagyon szédültem.

Előtte is csináltad, nem? Ilyen rendszeresen soha nem. Jó, hát rengeteget sétáltunk, meg túrázni jártunk a gyerekekekkel. Utána vált ez fontossá. Életemben ilyen fitt, mint most, nem voltam! Az az lényeg, hogy ha valaki negyven év felett, sőt negyvenöt év után van, pláne, ha egészséges, rendbe tudja hozni magát. Ezt üzenem mindenkinek.

Miért kezdted el mérni? Lala barátom ötlete volt, hogy miért nem írom mennyit futok. Azóta van egy futás Excel-táblázatam. Nem futok minden nap, hetente azért háromszor igyekszem. Az út 7,5 kilométer a keresztig meg vissza, a Krisztus-kereszt a barátom, mindig szoktam neki köszönni. Ha rosszabb az idő, vagy nincs kedvem, akkor a vadászházig futok és vissza, az 5 kilométer. Biciklivel mértük le.

Hogy lett meg az ezredik kilométer? Felvettem a családomnak, hogy azért jó lenne, ha lefényképeznének. De végül meglepetés volt, nem tudtam, hogy megszervezték. Bori jött velem futni, Matyi vállalta, hogy vezet, hogy Józsi fényképezhessen. Tejszínhabbal fújták le, hogy 1000 km, meg a dátumot. Mert az környezetbarát. Még mindig ott van, látszik képzeld! Vettek egy pezsgőt, kirakták az útra a poharakkal. Ez volt a legklasszabb benne, hogy Józsi meg a két gyerekem ennyire értékelték. Azért büszkék rám, meg nyilván jó nekik is hogy ez nekem segít,

erőt ad.

És hogyan tovább? Most elhatároztam, hogy az idén annyit futok, ami jól esik.

Nem is írod? Dehogynem! És ha hallasz egy triatlonról kifejezetten nagymamáknak, szólj!

Sörösne Kolonics Erzsébet (HCJD) Fotó: Csikós József